

T 133/29, poukazujícím k tomu, že skutečně šlo o zásadní požadavek organisovaného komunistického dělnictva, je výrok rozsudkový zmatečný a bylo již z tohoto důvodu zmateční stížnosti vyhověti a zprošťující výrok zrušiti.

Čís. 4877.

Jde o porušení předpisu § 260 čís. 3 a o zmatek čís. 3 § 281 tr. ř., nevyslovil-li nalézací soud v rozsudku, zda radiotelefonní zařízení propadá, nýbrž vyhradil výrok o tom pozdějšímu rozhodnutí.

Propadnutí radiotelefonního zařízení netřeba vysloviti, nabyła-li ho před zahájením trestního řízení nebo při něm bezelstně (nevědouc o tom, že bylo zahájeno trestní řízení proti tomu, od koho zařízení nabyła) osoba od pachatele rozdílná, již bylo dáno povolení k přechovávání onoho zařízení.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1933, Zm I 299/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství lo rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. ledna 1932, pokud jím nebylo vysloveno, že radiotelefonní zařízení propadá podle § 24 odst. 5 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9/1924 sb. z. a n. ve prospěch státu, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž bylo vysloveno, že rozhodnutí o zabavení (správně propadnutí) radiotelefonního zařízení se vyhrazuje, a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovaný uznán vinným přčinem podle § 24 odst. 1 zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, a za to odsouzen podle tohoto ustanovení zákona za použití § 266 tr. zák. do tuhého vězení v trvání 14 dní, zostřeného jedním postem, a podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů trestního řízení. Zároveň bylo tímž rozsudkem vysloveno, »že rozhodnutí o zabavení (správně propadnutí) radiotelefonního zařízení se vyhrazuje«, a to, jak vyplývá z rozhodovacích důvodů, proto, »že dosud nebylo zjištěno, kde zařízení se nalézá a zdali ho nenabyła bezelstně třetí osoba, již bylo dáno povolení k přechovávání tohoto radiotelefonního zařízení«.

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá tento rozsudek číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 3 a 11 tr. ř. Dovolávajíc se posléze uvedeného důvodu zmatečnosti, namítá, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní tím, že nevyslovil svým rozsudkem, že radiotelefonní zařízení, o něž tu jde, propadá podle 5. odstavce § 24 zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, ve prospěch státu. Tato námitka je bezpředmětná, ježto nalézací soud, jak bylo uvedeno,

zatím o tom nerozhodl, zda radiotelefonní zařízení, o něž tu jde, propadá ve prospěch státu či nikoli, nýbrž vyhradil výrok o tom rozhodnutí pozdějšímu.

Odůvodněna je však stížnost, pokud vytýká napadenému rozsudku zmatek podle § 281 čís. 3 tr. ř., záležející v porušení předpisu § 260 čís. 3 tr. ř. Přečin podle § 24 odst. 1 zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, jest ohrožen trestem na svobodě v tomto ustanovení zákona uvedeným. Vedle toho ustanovuje však odstavec 5. § 24 téhož zákona: »V případech v 1. a 2. odstavci (tohoto §) uvedených propadají radiotelegrafní a radiotelefonní zařízení ve prospěch státu«. V souzené věci jde o případ v 1. odstavci § 24 cit. zákona uvedený. Propadnutí zařízení odstavce 5. tohoto § stanovené má vedle povahy opatření rázu administrativního, zejména policejního, jež může postihnouti i třetí osobu na trestném činu nesúčastněnou, a je-li tato vlastníkem věci, která byla předmětem trestného činu, nepochybně též povahu vedlejšího trestu na trestné činy v 1. a 2. odstavci tohoto § uvedené stanoveného. (Rozh. čís. 2325 sb. n. s.). Podle § 260 čís. 3 tr. ř. musí nalézací soud, uzná-li obžalovaného vinným, v trestním rozsudku vyřknouti, a to pod neplatností, k jakému trestu obžalovaný se odsuzuje. Trestem je tu však rozuměti trest hlavní a trest vedlejší. Podle toho není nalézacímu soudu dovoleno vyhraditi v trestním rozsudku výrok o trestu zcela nebo z části rozhodnutí pozdějšímu. Z toho, co uvedeno, plyne, že nalézací soud vyhradiv v rozsudku při hlavním líčení prohlášeném výrok o tom, zda radiotelefonní zařízení, o něž tu jde, propadá ve prospěch státu či nikoli, pozdějšímu rozhodnutí, porušil při hlavním líčení předpis § 260 čís. 3 tr. ř., jehož šetřiti zákon výslovně ukládá pod neplatností, a že tím zatížil svůj rozsudek ve výroku o trestu zmatkem podle § 281 čís. 3 tr. ř., ježto následkem zmíněného postupu nalézacího soudu schází v rozsudku výrok o tom, k jakému celkovému trestu obžalovaný se odsuzuje. (Srov. též rozh. čís. 2506 víd. sb. a rozh. Zm I 871/30).

Na nalézacím soudu bude, by si v novém řízení náležitě uvědomil zásadu vyslovenou v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4220 sb. n. s., podle níž není důvodu, by právní bezpečnost byla chráněna propadnutím radiotelefonního zařízení jako obecně působícím administrativně-bezpečnostním opatřením, když dotyčné předměty přešly z nekontrolované výroby, přechovávání, prodeje atd. do majetkového oprávnění osoby od pachatele rozdílné, která si k tomu vyžádala povolení příslušného úřadu, takže přístroj sám a jeho užívání je pod státní kontrolou. Dále je ovšem třeba, by tato třetí osoba nabyla radiotelefonního zařízení bezelstně a tedy v případě, že bylo proti obžalovanému zahájeno trestní řízení, že zejména nevěděla o tomto trestním řízení. Poukazuje-li se v rozhodnutí čís. 4220 na to, že třetí osoba nabyla přístroje před zahájením trestního řízení, zdůrazňuje se to toliko jako zvláštní doklad její bezelstnosti; tím však nemělo býti vyloučeno, že by tu nemohla býti bezelstnost u osoby, jež nabyla radiotelefonického zařízení patřivšího osobě, proti níž v té době již bylo zahájeno trestní řízení. Domnívá-li se stížnost, že by bylo vyloučeno, by v souzeném případě bylo upuštěno

od propadnutí, poněvadž přístroj byl prodán teprve po zahájení trestního řízení, a že by mohl býti vlastně takovým dodatečným prodejem obcházen předpis § 24/5 zákona čis. 9/1924 nebo účel jeho mařen, sluší připomenouti, že včasným zabavením aparátů bude lze takovému postupu vhodně zabrániti (§§ 98, 143 tr. ř.).

Čís. 4878.

Má-li totéž jednání v § 335 tr. zák. vytčené v zápětí smrt i těžké poškození na těle různých osob, stane se účinným těžší trestní zákon, trestající takové jednání za přečin, a použitím tohoto těžšího trestního zákona jsou spolutrestána zároveň se sběhnuvší poškození na těle menšího stupně, která by o sobě zakládala přestupek buď podle § 335 tr. zák. nebo podle § 431 tr. zák.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1933, Zm I 1044/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 9. června 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem pokud se týče přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. napadený rozsudek ve výroku, že se obžalovaný činem ve výroku rozsudkovém uvedeným dopustil též přestupku podle § 335 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaný byl vedle přečinu podle § 335 tr. zák. též odsouzen pro přestupek podle § 335 tr. zák., jehož se dopustil týmž činem, ježto mu bylo vedle usmrcení Heleny B-ové ještě zvláště přičítáno těžké poškození Lydie H-ové. Toto odsouzení stalo se neprávem a bylo v tomto směru v neprospěch obžalovaného nesprávně užito trestního zákona. Byť jediné jednání obžalovaného spadalo pod ustanovení § 335 tr. zák. ve dvojím směru, přece o ideální souběh nejde, ježto, jak vychází z doslovu § 335 tr. zák., chrání toto zákonné ustanovení tělesnou bezpečnost osob vůbec, nikoli snad jen osob jednotlivých. Táž skutková podstata (předvídatelné ohrožení lidské bezpečnosti z nedbalosti) stává se přečinem nebo přestupkem dle povahy skutečně nastalého poškození. V případě, že totéž jednání v § 335 tr. zák. vytčené má v zápětí smrt i těžké poškození na těle různých osob, stane se účinným těžší trestní zákon, trestající takové jednání za přečin, a použitím tohoto těžšího trestního zákona jsou spolutrestána zároveň se sběhnuvší poškození na těle menšího stupně, která by o sobě zakládala přestupek buď dle § 335 tr. zák. nebo dle § 431 tr. zák. Jde o případ konsumpce, při níž čin tíže trestný pohlcuje čin méně trestný, jsou-li oba spáchány týmž jednáním a touže formou viny, v tomto případě kulposně (viz víd. sb. 1942). Výrok obžalovaného odsuzující pro přestupek dle § 335 tr. zák. bylo proto podle § 290 tr. ř. zrušiti. Výrok o trestu není tímto zrušením dotčen, poněvadž soud při vyměření trestu neshledal nic přitěžujícího a k ustanovení § 267 tr. zák. nehleděl.